

Arrest

nr. 163 531 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat T. VAN GESTEL en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan. U kent de naam niet van het dorp waar u woonde maar verklaarde dat het dorp gesticht werd door een zekere Haji Eshangul. U bent Oezbeekse van origine en u trouwde op 10 à 14-jarige leeftijd met Q.(...) G.(...) die gok- en drugverslaafd was. U weet niet wat zijn beroep in Afghanistan was. U werd door hem mishandeld. Ongeveer 5 à 6 jaar na jullie huwelijk werd uw dochter, Z.(...) geboren. Hierna kregen jullie nog drie zonen, N.(...), I.(...) en L.(...) A.(...).

Toen de taliban aan de macht kwam verhuisde u samen met uw gezin van Afghanistan naar de Iraanse stad Shiraz. Uw zoon L.(...) A.(...) stierf onderweg in de woestijn. Jullie verbleven toen legaal in Iran. Na 10 jaar in Iran te hebben gewoond, bleek Afghanistan terug veilig te zijn waarna uw echtgenoot besloot

dat jullie naar Afghanistan moesten terugkeren. Zo geschiedde. U en uw gezin keerden terug naar Afghanistan waar jullie in een dorp in Baghlan verbleven waarvan u de naam niet kent. U mocht er van uw man niet naar buiten gaan. In dit dorp vergokte uw echtgenoot uw dochter aan een voor u onbekende man. De volgende dag of een dag nadien zou die man langskomen om religieus met uw dochter te huwen. Hierdoor zagen u en uw gezin zich na meer dan één jaar in dit onbekende dorp te hebben gewoond, genoodzaakt om die nacht Afghanistan opnieuw te verlaten en terug te keren naar de stad Shiraz in Iran waar jullie sindsdien illegaal verbleven.

Ongeveer 14 jaar geleden stierf uw enige zus. U weet niet hoe ze is overleden noch wat er met haar echtgenoot is gebeurd. Na haar overlijden zorgde u voor haar twee zonen, H.(...) en M.(...). Ze zijn nu 16 en 15 jaar.

Na 7 jaar in Shiraz te hebben gewoond zond u uw dochter en uw zoon I.(...) naar Turkije. Dit uit vrees voor de onbekende man die uw dochter had gewonnen bij het gokken ook al hadden u of uw familieleden tot dan toe geen problemen gekend had met die onbekende persoon.

Twee jaar na hun vertrek uit Iran werd er 's nachts aan uw deur in Shiraz aangeklopt. Uw stiefzoon H.(...) deed de deur open waarna een onbekend persoon hem aanviel met een mes en vervolgens wegliep. Hamid liep hierbij 2 messteken in de buik en 1 in de schouder op. U vermoedt dat de man die uw dochter bij het gokken had gewonnen hierachter zat. Twintig dagen na deze steekpartij verliet u - met de goedkeuring van uw echtgenoot - samen met H.(...), N.(...) en M.(...) Iran en reisden jullie naar Turkije. U weet niet waarom uw echtgenoot niet mee met jullie naar Turkije kwam. Sinds uw vertrek uit Iran heeft u geen enkel contact meer gehad met hem.

U vestigde zich in de wijk Zeytinburnu in de hoofdstad Istanbul waar u gedurende 6 jaar verbleef. In Turkije hadden u en uw gezinsleden paspoorten die jullie bij het Afghaanse consulaat hadden afgehaald. Bij het verkrijgen van dit paspoort gaf u een andere familienaam op, met name R.(...). Ongeveer twee à drie jaar na uw aankomst in Turkije reisden uw zoon I.(...) en uw dochter Z.(...) naar Europa. U stelt dat I.(...) reeds ongeveer 7 jaar in België is. Uw dochter, met wie u nog contact heeft, is ergens in Europa maar u weet niet in welk land ze verblijft.

Uw stiefzoon H.(...) werd in Turkije aangevallen door twee mensen met een mes. Hierbij werd hij in de vinger geraakt. U bent er zeker van dat de onbekende man die uw dochter had gewonnen achter deze aanval zat. Hierna kreeg H.(...) van een vriend van hem twee tabletjes die goed zouden zijn voor zijn gewonde vinger. H.(...) stak deze tabletjes in zijn zak. Vervolgens werd H.(...) door de politie betrapt wegens het bezit van verboden middelen en opgesloten. U vermoedt dat de onbekende man die uw dochter had gewonnen de tabletjes aan de vriend van H.(...) heeft gegeven en de politie hierover heeft verwittigd.

Zeven à acht maanden later verlieten u, N.(...) en M.(...) Turkije met behulp van een boot waar u M.(...) uit het oog verloor. Sindsdien heeft u niets meer van hem vernomen.

Na ongeveer een maand onderweg te zijn geweest, kwamen u en N.(...) in België aan waar u op 21 mei 2015 een asielaanvraag indiende. U legt volgende documenten neer: medische documenten, een medicatielijst, een kopie van een verslag van een Belgische psycholoog, een kopie van een toestemming om een aangepast dieet te volgen, een kopie van een attest van een Belgische arts dd. 16.09.2015 en een kopie van de tijdelijke verblijfskaart van uw zoon I.(...)G.(...).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Echter, u geeft geen enkel zicht op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, uw profiel en uw werkelijke gezinssituatie.

Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van de internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en de bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds

de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw kennis over Afghanistan in het algemeen en uw regio van herkomst in het bijzonder te beperkt is om uw verklaringen over uw verblijf daar aannemelijk te maken.

Zo kon u niet eens bij benadering aangeven, waar in de provincie Baghlan u gedurende dertig jaar zou hebben gewoond.

U beweerde afkomstig te zijn van het dorp Haji Eshangul (CGVS 1 (29.06.2015), p. 3). Gevraagd naar het district waarin Haji Eshangul ligt, verklaarde u echter dat Haji Eshangul de naam is van de verantwoordelijke van het dorp (CGVS 1, p. 5). Wanneer vervolgens de opmerking werd gemaakt dat ieder dorp een naam heeft, naast de naam van de dorpsverantwoordelijke en dat uw dorp niet teruggevonden werd, kwam u niet verder dan te stellen dat het "het dorp van Haji Eshangul" wordt genoemd en dat het langs een weg is gelegen met daarnaast een heuvel (CGVS 1, p. 5). Opnieuw gevraagd naar het district waarin Haji Eshangul ligt, verklaarde u dit niet te weten (CGVS 1, p. 5). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS nogmaals gevraagd werd naar de naam van uw dorp stelde u opnieuw dat uw dorp geen officiële naam heeft (CGVS 2, p. 4). Gevraagd welke dorpen er aan uw dorp grenzen, antwoordde u dat er verschillende dorpen in de buurt liggen, maar dat u de namen ervan niet kent. U herkende de benaming Puli Khumri (de hoofdplaats van de provincie Baghlan) en stelde dat er in uw regio een suikerfabriek is (CGVS 1, p. 5). Wanneer u vervolgens werd geconfronteerd met de vaststelling dat u minstens 30 jaar in de regio gewoond heeft, antwoordde u dat u alles gehoord heeft van uw man en dat u geen plaatsen bent gaan bezoeken. U voegt toe dat Shahre Kona ook in de regio ligt (CGVS 1 p. 5). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS kon u plots wel twee dorpen noemen die volgens u aan uw dorp grenzen, met name Dorman Qashlaq en Afshanabad, (CGVS 2, p. 4). U beweerde dat dit tijdens het vorige interview niet werd gevraagd en dat indien het was gevraagd u wel had kunnen antwoorden (CGVS 2, p. 4), hetgeen niet strookt met de werkelijkheid (CGVS 1, p. 5). Bovendien bevestigde u tijdens dit eerste gehoor op het CGVS dat u de tolk goed begreep (CGVS 1, p. 22) waardoor een misverstand uitgesloten is. Bovenstaande doet dan ook vermoeden dat u de namen van de twee aangrenzende dorpen na uw eerste gehoor heeft opgezocht.

Over uw verblijfplaats na uw terugkeer uit Iran hebben kon u evenmin enige duidelijkheid scheppen. U beweerde dat u gedurende een jaar in de provincie Baghlan verbleef maar u kon weeral niet vertellen in welk dorp u zou gewoond hebben. U wist enkel dat het zeker niet uw geboortedorp was (CGVS 1, p. 4 en 5). Gevraagd om dit dorp te beschrijven, kwam u niet verder dan: "het was een dorp, bestaande uit een aantal huizen, hier en daar, het was niet zoals een stad of zo." Uw verklaring hiervoor als zou u van uw echtgenoot niet naar buiten hebben mogen gaan omdat er andere etnische origines aanwezig waren (CGVS 1, p. 4), is niet afdoende om deze fundamentele onwetendheid aangaande de naam van het dorp en uw uiterst vage beschrijving ervan te kunnen verschonen.

Daarnaast is uw algemene kennis van het land Afghanistan eveneens ontoereikend.

Zo wist u vooreerst niet eens bij benadering welke jaartelling er in Afghanistan wordt gebruikt (CGVS 1, p. 3, 21 & 22). Geconfronteerd met de naam Kabul, verklaarde u dit niet te kennen (CGVS 1, p. 20). Wanneer u vervolgens gezegd werd dat het de Afghaanse hoofdstad is, bevestigde u dit en stelde u het enkel bij naam te kennen en er nooit te zijn geweest (CGVS 1, p. 20). Gevraagd naar Afghaanse presidenten, noemde u Zahir Shah, Dawood, Taraki en Karzai (CGVS 1, p. 20). Deze personen hebben inderdaad ooit de macht in Afghanistan gehad. Gevraagd naar de etnische origines van deze personen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p. 20). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd wie er aan de macht was toen u Afghanistan voor de eerste maal verliet, stelt u dat deze vraag ook tijdens uw vorige gehoor werd gesteld, dat uw zoon dit leerde aan u maar dat u het vergeten was en dat u zich Dostum, Bashir Khan, Dawood en Taraki herinnerde (CGVS 2, p. 4). Gevraagd naar hoe u die namen kende, verklaarde u dat u dit geleerd had van uw echtgenoot en uw kinderen (CGVS 2, p. 4). Het is echter zeer opmerkelijk dat uw echtgenoot en uw kinderen u wel op de hoogte zouden hebben gesteld van de vroegere machtshebbers in Afghanistan doch nagelaten zouden hebben u te vertellen in welke dorpen en regio's van in Afghanistan jullie zouden hebben verbleven.

Geconfronteerd met de naam Najibullah, antwoordde u dat iedereen zei dat hij goed was (CGVS 1, p. 20). Gevraagd naar de functie en het beroep van Najibullah moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p. 21). Najibullah was nochtans van 1986 tot 1992 president van Afghanistan, met name vooraleer de burgeroorlog uitbrak (zie administratief dossier). Gevraagd wie de macht had voor de taliban, moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 1, p. 21). Geconfronteerd met de vaststelling dat u hiervan op de hoogte zou moeten zijn, antwoordde u dat u nooit naar de radio heeft geluisterd of tv gekeken en dat u altijd aan het werk was met het hoofd naar beneden omwille van uw man (CGVS 1, p. 21). Dit kan echter niet als uitleg aanvaard worden aangezien het dagelijkse leven in

Afghanistan drastisch veranderde afhankelijk van wie er aan de macht was. U beweerde dat toen u in Afghanistan woonde, meisjes er niet naar school konden gaan, dat vrouwen er thuis moesten blijven en dat ze hun gezichten moesten bedekken (CGVS 2, p. 9). U bevestigde expliciet dat, toen u een tiener was, Afghaanse vrouwen thuis moesten blijven en hun gezichten moesten bedekken (CGVS 2, p. 9). U kon echter niet zeggen waarom vrouwen hun gezichten moesten bedekken (CGVS 2, p. 9). Wanneer vervolgens gevraagd werd hoe uw leven als tiener er nog uitzag, verklaarde u dit niet te weten en herhaalde u dat ze allemaal hun gezicht bedekten (CGVS 2, p. 9). Van iemand die naar eigen zeggen meer dan 30 jaar in Afghanistan zou hebben gewoond, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij hierover doorleefder en gedetailleerder zou kunnen vertellen. Gevraagd naar hoe het leven in Afghanistan veranderde in de meer dan 30 jaar dat u er zou hebben gewoond, antwoordde u dat Afghanistan nooit is veranderd en dat het altijd zo is geweest (CGVS 2, p. 9). Bovenstaande verklaringen stemmen bovendien geenszins overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat vrouwen voor de taliban aan de macht kwamen naar school konden gaan, zich westers konden kleden en konden gaan werken, dit in tegenstelling tot de periode toen de taliban aan de macht was. Zelfs van een vrouw die steeds in een dorp woonde en niet in een stad kan verwacht worden dat ze hiervan op de hoogte zou zijn.

Dat u in het totaal gedurende zeventien jaar in het buurland Iran zou hebben gewoond is evenmin geloofwaardig. U legde hier immers vage en inconsistente verklaringen over af.

Zo kon u nagenoeg niets vertellen over de verblijfskaart die u gedurende uw eerste 10 jaar durende verblijf in Iran in uw bezit had. U stelde dat het een kleine witte kaart was doch u weet niet wat erop stond geschreven (CGVS 2, p. 12). Tevens wist u niet op welke manier uw echtgenoot deze verblijfskaart verkreeg noch weet u waar hij deze had afgehaald (CGVS 2, p. 12). Bovendien kon u niet vertellen wat uw man allemaal moest doen om deze kaart te verkrijgen (CGVS 2, p. 13).

Gevraagd naar de overheidsdiensten waarmee Afghanen in Iran problemen kunnen kennen, stelde u dit te zijn vergeten (CGVS 2, p. 13). Wanneer in het algemeen gevraagd werd naar overheidsdiensten in Iran zoals de politie, moest u het antwoord weerom schuldig blijven (CGVS 2, p. 13). Gevraagd of u Sepah-e Pasdaran en Bassidj kende, bevestigde u dit doch u kon helemaal niets vertellen over deze twee diensten (CGVS 2, p. 13 & 14).

Gevraagd naar uw woonplaats in Iran antwoordde u dat u in de stad Shiraz woonde op het kruispunt Sharifabad (CGVS 1, p. 4 ; CGVS 2, p. 14). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u niet te weten of de plaats waar u woonde in Shiraz een straatnaam had (CGVS 1, p. 4). Op het tweede gehoor op het CGVS stelde u dan weer dat er wel een straat was, maar dat u de naam hiervan niet weet (CGVS 2, p. 14). Het is onwaarschijnlijk dat u die 17 jaar in Shiraz zou hebben gewoond, niet weet in welke straat u er woonde. In welke buurten van Shiraz er veel Afghanen wonen wist u evenmin te zeggen (CGVS 2, p. 14). Ook beweerde u dat uw kinderen I.(...) en Z.(...) in Iran naar school zijn gegaan doch u kende de naam van hun school niet (CGVS 2, p. 8).

Gevraagd naar concrete prijzen van voedingsmiddelen in Iran, antwoordde u zeer vaag en ontwijkend en kwam u niet verder dan te stellen dat 1 kilo rijst goedkoop was, dat 1 kilo fruit 5 toeman kostte en dat men met 5 toeman rijst en groenten en verschillende dingen kon kopen (CGVS 1, p. 11).

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment waarop voor de eerste keer naar Iran zou zijn vertrokken.

Zo stelde u dat u vertrok rond de periode dat de taliban aan de macht kwam en dat er toen oorlogen waren met de taliban (CGVS 1, p. 3). Aangezien de taliban sinds het midden van de jaren 1990 aan de macht kwam (zie administratief dossier) en aangezien u verklaart 65 jaar te zijn (CGVS 1, p. 3), brengt dit met zich mee dat u rond de 45 jaar zou moeten geweest zijn op het moment van uw vertrek. Gevraagd naar uw leeftijd bij uw eerste vertrek uit Afghanistan stelde u echter dat u gedurende 30 jaar in Afghanistan leefde maar dat u niet exact uw leeftijd wist noch welk het jaar het was (CGVS 2, p. 4). Na confrontatie herhaalde u dat u denkt dat u toen 30 jaar was (CGVS 2, p. 4). Bovendien liet u tijdens het tweede gehoor op het CGVS optekenen dat jullie gevlucht waren vooraleer de oorlog was begonnen (CGVS 2, p. 21), hetgeen niet verenigbaar is met uw eerdere verklaringen.

Gevraagd naar de leeftijd van uw kinderen op het moment dat jullie Afghanistan voor de eerste keer verlieten, moest u het antwoord weerom schuldig bleven (CGVS 1, p. 4). U verklaarde dat u dit bent vergeten sinds u naar het CGVS kwam en dat u dingen die u leert, vergeet (CGVS 1, p. 4). Echter, het verlaten van uw land van herkomst samen met uw gezin betreft een uiterst ingrijpende gebeurtenis waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat u bij benadering kunt vertellen hoe oud u en uw kinderen op dat moment waren. U legde weliswaar een medische journaal voor waarin wordt vermeld dat u sinds 9 maanden veel vergeet doch deze vaststelling is gebaseerd op uw eigen verklaringen en die van uw zoon I.(...). Ook vermeldt dit medisch journaal dat u verschillende neurologische onderzoeken heeft ondergaan waarvan de resultaten normaal zijn. De kopie van een rapport van een

Belgische psycholoog stelt dat u veel dagelijkse dingen vergeet, zoals medicatie. Ook hiervan is de psycholoog afhankelijk van uw eigen verklaringen.

Dat u voor uw komst naar België gedurende zeven jaar in Turkije verbleef hebt u evenmin aannemelijk kunnen maken. Uw kennis van uw directe leefomgeving is immers te beperkt.

U stelde dat u in Istanbul in de wijk Zeytinburnu verbleef (CGVS 1, p. 6 ; CGVS 2, p. 10) maar kende het volledige adres niet (CGVS 2, p. 10). Toen er expliciet gevraagd werd naar de straat waar u woonde, stelde u het nummer te zijn vergeten en verklaarde u dat er een Taj Cami moskee is en dat de straat Bulvar wordt genoemd (CGVS 2, p. 10), hetgeen louter boulevard betekent. Geconfronteerd met de vaststelling dat er 58 "bulvars" in Zeytinburnu zijn (zie administratief dossier), antwoordde u dat dit misschien zo is (CGVS 2, p. 10). Wanneer vervolgens gevraagd werd aan welke boulevard u woonde, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of u vlak aan de boulevard of in een straat nabij woonde, stelt u dat u een beetje ver van de boulevard woonde (CGVS 2, p. 10). Toen er daarna nogmaals gevraagd werd in welke straat u leefde, bleek u plots wel de straatnaam te kennen en antwoordde u dat het de "Taj Cami" straat was (CGVS 2, p. 10). Gevraagd naar de straten die aan de Taj Cami straat grenzen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 10). In welk kwartier van Zeytinburnu u leefde - Zeytinburnu telt 13 kwartieren (zie administratief dossier) -, wist u evenmin (CGVS 2, p. 10 & 11). Tevens kende u geen enkele school in Zeytinburnu bij naam (CGVS 2, p. 11). Gevraagd om uw huis in Zeytinburnu te situeren kwam u niet verder dan te stellen "Zeytinburnu is groot, ik denk dat het in het midden is." Ook wist u niet welke wijken er rond de wijk Zeytinburnu liggen (CGVS 1, p. 6 ; CGVS 2, p. 11). Geconfronteerd met uw gebrekkige kennis over de wijk waar u gedurende zeven jaar zou gewoond hebben, antwoordde u dat u ongeletterd bent en niet naar andere plaatsen ging (CGVS 2, p. 11). Dit is echter niet afdoende als uitleg. Immers, na een verblijf van 7 jaar kan zelfs van een ongeschoolde vrouw verwacht worden dat ze zich binnen haar eigen wijk kan oriënteren en haar eigen adres en enige nabijgelegen straten kent. Hiervoor is geen doorgedreven scholing nodig. Nadat u nogmaals geconfronteerd werd met het feit dat u niet eens uw eigen kwartier kende, beweerde u dat de straat waar u woonde de Taj Cami bulvar was (CGVS 2, p. 11). Voordien stelt u echter dat u in de Taj Cami straat woonde (CGVS 2, p. 10). Aangezien in Turkije bij plaatsnamen duidelijk het verschil wordt gemaakt tussen "boulevard" (bulvar) en "straat" (sokak) (zie administratief dossier), is het onaannemelijk dat u, die 7 jaar in Turkije zou hebben gewoond, deze 2 benamingen door elkaar haalt.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw familiale situatie.

Zo legde u inconsistente verklaringen af over de houding van uw echtgenoot ten opzicht van u. Aanvankelijk verklaarde u dat uw echtgenoot u regelmatig mishandelde, met name wanneer er geen geld was, en dat hij verschillende keren uw hand heeft gebroken (CGVS 1, p. 8). Ook verklaarde u te zijn geslagen door uw echtgenoot wanneer u hem vroeg wie er met uw dochter wilde trouwen (CGVS 1, p. 15). Later wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u slechts 1 à 2 keer door uw echtgenoot werd geslagen toen u nog jong was en dat hij slechts 1 keer uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 19). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen antwoordde u dat hij u een paar keer geslagen had en slechts 1 keer uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 19). Verder zou uw echtgenoot u in Afghanistan niet toegelaten hebben om naar buiten te gaan (CGVS 1, p. 4). Het is dan ook bevreemdend dat uw echtgenoot u in Iran wel toeliet om te spreken met een buurman over uw problemen en u zelfs de toestemming gaf om zonder hem naar Turkije te verhuizen (CGVS 1, p. 18 & 19). Hiermee geconfronteerd stelt u dat die buurman geen vreemde was en ook een verslaafde was die bij uw man kwam zitten, dat het in Iran vrij was in vergelijking met Afghanistan en dat het leven van uw zoon in gevaar was in Iran (CGVS 1, p. 19).

Ook is het onaannemelijk dat u niet weet wat het beroep van uw man in Afghanistan was. Zo stelt u dat u niet weet of hij al dan niet landbouwer was (CGVS 1, p. 8). Uw verklaring als zou u dit niet hebben durven vragen omdat u schrik van hem had nadat hij verschillende keren uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 8), houdt geen steek. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u het beroep van uw echtgenoot kent.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u niet weten in welk Europees land uw dochter reeds meer dan 7 jaar verblijft (CGVS 1, p. 9 ; CGVS 2, p. 16). Het is onwaarschijnlijk dat u, die nog steeds contact heeft met uw dochter, haar nooit zou hebben gevraagd waar in Europa ze zich bevindt (CGVS 1, p. 9 ; CGVS 2, p. 16).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat er een facebookaccount is gevonden op naam van M.(...)G.(...) (zie administratief dossier). Dit is de naam van uw stiefzoon die u uit het oog zou zijn verloren toen u in Turkije op de boot stapte (CGVS 1, p. 7). Toen u een foto van de facebookaccount van M.(...)G.(...) werd getoond, meende u dat het misschien een foto van uw stiefzoon H.(...)was (CGVS 2, p. 16).

Tevens is het onwaarschijnlijk dat u, die de 2 kinderen van uw enige zus heeft opgevoed, niet weet op welke manier uw zus is overleden (CGVS 1, p. 7). Ook is het helemaal niet aannemelijk als zou u

helemaal niet weten wat er met de echtgenoot van uw zus is gebeurd, naar waar hij zou zijn gegaan, of wat zijn familienaam is (CGVS 1, p. 7 ; CGVS 2, p. 16).

Ook moet worden opgemerkt dat u in uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft laten optekenen dat uw beide ouders in Moskou zijn geboren (verklaring DVZ, punt 13A). Op het CGVS meent u dan weer dat uw ouders in Baghlan in Afghanistan zijn geboren (CGVS 2, p. 15). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent op de DVZ stelt u dat uw vader u vertelde dat zijn vader – uw grootvader – afkomstig was van Moskou (CGVS 2, p. 15). Deze verklaring is niet afdoende aangezien op de DVZ enkel gevraagd wordt naar de geboorteplaats van uw ouders en niet die van uw grootouders. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat ze het misschien niet begrepen en dat u niet weet of ze in Moskou of in Afghanistan zijn geboren (CGVS 2, p. 15).

Omwille van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaatsen voor uw asielaanvraag in België, uw profiel en familiale situatie. Deze elementen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen, identiteit en familie situatie kan niet genoeg benadrukt worden. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op haar reële situatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over haar eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat zij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of zij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Door geen zicht te bieden op uw identiteitsgegevens en familiale situatie maakt u het de asielinstanties ook onmogelijk om zicht te krijgen op uw werkelijk profiel en het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk zodat evenmin kan worden nagegaan of u op basis van uw profiel nood hebt aan bescherming. Hoewel kan aangenomen worden dat u van oorsprong Afghaanse bent, kan gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen echter geen geloof worden gehecht aan uw beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen en uw familiale situatie. Op basis van uw verklaringen is het onmogelijk om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw huidige nationaliteit(en), uw reële familiale situatie en het bestaan van een netwerk waar u op kan terugvallen in of buiten Afghanistan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 14 september 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en

reisdocumenten (CGVS 2, p. 3). U werd tijdens dit gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Na confrontatie bleef u vasthouden aan uw verklaringen (CGVS 2, p. 3 & 17).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissingen geenszins wijzigen. De kopie van een toestemming om een aangepast dieet te volgen toont enkel aan dat u een cholesterolverlagend dieet volgt. De kopie van de tijdelijke verblijfskaart van uw zoon I.(...)G.(...)toont louter aan dat hij in België een tijdelijke verblijfsvergunning heeft. In de kopie van een attest van een Belgische arts dd. 16.09.2015 wordt vermeld dat uw zoon N.(...)een mentale achterstand opliep door een motorongeval waarbij zijn vader reed toen hij 3 jaar oud was. De arts is voor het bepalen van deze oorzaak van de mentale achterstand van uw zoon afhankelijk van uw verklaringen en die van uw familieleden. Bovendien wordt niet vermeld hoe ernstig zijn mentale achterstand is. Tot slot bevat dit attest geen informatie die de ongeloofwaardigheid aangaande uw herkomst, profiel en familiale situatie kan herstellen.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in

dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Echter, u geeft geen enkel zicht op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, uw profiel en uw werkelijke gezinssituatie.

Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van de internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en de bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw kennis over Afghanistan in het algemeen en uw regio van herkomst in het bijzonder te beperkt is om uw verklaringen over uw verblijf daar aannemelijk te maken.

Zo kon u niet eens bij benadering aangeven, waar in de provincie Baghlan u gedurende dertig jaar zou hebben gewoond.

U beweerde afkomstig te zijn van het dorp Haji Eshangul (CGVS 1 (29.06.2015), p. 3). Gevraagd naar het district waarin Haji Eshangul ligt, verklaarde u echter dat Haji Eshangul de naam is van de verantwoordelijke van het dorp (CGVS 1, p. 5). Wanneer vervolgens de opmerking werd gemaakt dat ieder dorp een naam heeft, naast de naam van de dorpsverantwoordelijke en dat uw dorp niet teruggevonden werd, kwam u niet verder dan te stellen dat het "het dorp van Haji Eshangul" wordt genoemd en dat het langs een weg is gelegen met daarnaast een heuvel (CGVS 1, p. 5). Opnieuw gevraagd naar het district waarin Haji Eshangul ligt, verklaarde u dit niet te weten (CGVS 1, p. 5). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS nogmaals gevraagd werd naar de naam van uw dorp stelde u opnieuw dat uw dorp geen officiële naam heeft (CGVS 2, p. 4). Gevraagd welke dorpen er aan uw dorp grenzen, antwoordde u dat er verschillende dorpen in de buurt liggen, maar dat u de namen ervan niet kent. U herkende de benaming Puli Khumri (de hoofdplaats van de provincie Baghlan) en stelde dat er in uw regio een suikerfabriek is (CGVS 1, p. 5). Wanneer u vervolgens werd geconfronteerd met de vaststelling dat u minstens 30 jaar in de regio gewoond heeft, antwoordde u dat u alles gehoord heeft van uw man en dat u geen plaatsen bent gaan bezoeken. U voegt toe dat Shahre Kona ook in de regio ligt (CGVS 1 p. 5). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS kon u plots wel twee dorpen noemen die volgens u aan uw dorp grenzen, met name Dorman Qashlaq en Afshanabad, (CGVS 2, p. 4). U beweerde dat dit tijdens het vorige interview niet werd gevraagd en dat indien het was gevraagd u wel had kunnen antwoorden (CGVS 2, p. 4), hetgeen niet strookt met de werkelijkheid (CGVS 1, p. 5). Bovendien bevestigde u tijdens dit eerste gehoor op het CGVS dat u de tolk goed begreep (CGVS 1, p. 22) waardoor een misverstand uitgesloten is. Bovenstaande doet dan ook vermoeden dat u de namen van de twee aangrenzende dorpen na uw eerste gehoor heeft opgezocht.

Over uw verblijfplaats na uw terugkeer uit Iran hebben kon u evenmin enige duidelijkheid scheppen. U beweerde dat u gedurende een jaar in de provincie Baghlan verbleef maar u kon weeral niet vertellen in welk dorp u zou gewoond hebben. U wist enkel dat het zeker niet uw geboortedorp was (CGVS 1, p. 4 en 5). Gevraagd om dit dorp te beschrijven, kwam u niet verder dan: "het was een dorp, bestaande uit een aantal huizen, hier en daar, het was niet zoals een stad of zo." Uw verklaring hiervoor als zou u van uw echtgenoot niet naar buiten hebben mogen gaan omdat er andere etnische origines aanwezig waren (CGVS 1, p. 4), is niet afdoende om deze fundamentele onwetendheid aangaande de naam van het dorp en uw uiterst vage beschrijving ervan te kunnen verschonen.

Daarnaast is uw algemene kennis van het land Afghanistan eveneens ontoereikend.

Zo wist u vooreerst niet eens bij benadering welke jaartelling er in Afghanistan wordt gebruikt (CGVS 1, p. 3, 21 & 22). Geconfronteerd met de naam Kabul, verklaarde u dit niet te kennen (CGVS 1, p. 20). Wanneer u vervolgens gezegd werd dat het de Afghaanse hoofdstad is, bevestigde u dit en stelde u het enkel bij naam te kennen en er nooit te zijn geweest (CGVS 1, p. 20). Gevraagd naar Afghaanse presidenten, noemde u Zahir Shah, Dawood, Taraki en Karzai (CGVS 1, p. 20). Deze personen hebben inderdaad ooit de macht in Afghanistan gehad. Gevraagd naar de etnische origines van deze personen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p. 20). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd wie er aan de macht was toen u Afghanistan voor de eerste maal verliet, stelt u dat deze vraag ook tijdens uw vorige gehoor werd gesteld, dat uw zoon dit leerde aan u maar dat u het vergeten was en dat u zich Dostum, Bashir Khan, Dawood en Taraki herinnerde (CGVS 2, p. 4). Gevraagd naar hoe u die namen kende, verklaarde u dat u dit geleerd had van uw echtgenoot en uw kinderen (CGVS 2, p. 4). Het is echter zeer opmerkelijk dat uw echtgenoot en uw kinderen u wel op de hoogte zouden hebben gesteld van de vroegere machtshebbers in Afghanistan doch nagelaten zouden hebben u te vertellen in welke dorpen en regio's van in Afghanistan jullie zouden hebben verbleven.

Geconfronteerd met de naam Najibullah, antwoordde u dat iedereen zei dat hij goed was (CGVS 1, p. 20). Gevraagd naar de functie en het beroep van Najibullah moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p. 21). Najibullah was nochtans van 1986 tot 1992 president van Afghanistan, met name vooraleer de burgeroorlog uitbrak (zie administratief dossier). Gevraagd wie de macht had voor de taliban, moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 1, p. 21). Geconfronteerd met de vaststelling dat u hiervan op de hoogte zou moeten zijn, antwoordde u dat u nooit naar de radio heeft geluisterd of tv gekeken en dat u altijd aan het werk was met het hoofd naar beneden omwille van uw man (CGVS 1, p. 21). Dit kan echter niet als uitleg aanvaard worden aangezien het dagelijkse leven in Afghanistan drastisch veranderde afhankelijk van wie er aan de macht was. U beweerde dat toen u in Afghanistan woonde, meisjes er niet naar school konden gaan, dat vrouwen er thuis moesten blijven en dat ze hun gezichten moesten bedekken (CGVS 2, p. 9). U bevestigde expliciet dat, toen u een tiener was, Afghaanse vrouwen thuis moesten blijven en hun gezichten moesten bedekken (CGVS 2, p. 9). U kon echter niet zeggen waarom vrouwen hun gezichten moesten bedekken (CGVS 2, p. 9). Wanneer vervolgens gevraagd werd hoe uw leven als tiener er nog uitzag, verklaarde u dit niet te weten en herhaalde u dat ze allemaal hun gezicht bedekten (CGVS 2, p. 9). Van iemand die naar eigen zeggen

meer dan 30 jaar in Afghanistan zou hebben gewoond, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij hierover doorleefder en gedetailleerder zou kunnen vertellen. Gevraagd naar hoe het leven in Afghanistan veranderde in de meer dan 30 jaar dat u er zou hebben gewoond, antwoordde u dat Afghanistan nooit is veranderd en dat het altijd zo is geweest (CGVS 2, p. 9). Bovenstaande verklaringen stemmen bovendien geenszins overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat vrouwen voor de taliban aan de macht kwamen naar school konden gaan, zich westers konden kleden en konden gaan werken, dit in tegenstelling tot de periode toen de taliban aan de macht was. Zelfs van een vrouw die steeds in een dorp woonde en niet in een stad kan verwacht worden dat ze hiervan op de hoogte zou zijn.

Dat u in het totaal gedurende zeventien jaar in het buurland Iran zou hebben gewoond is evenmin geloofwaardig. U legde hier immers vage en inconsistente verklaringen over af.

Zo kon u nagenoeg niets vertellen over de verblijfskaart die u gedurende uw eerste 10 jaar durende verblijf in Iran in uw bezit had. U stelde dat het een kleine witte kaart was doch u weet niet wat erop stond geschreven (CGVS 2, p. 12). Tevens wist u niet op welke manier uw echtgenoot deze verblijfskaart verkreeg noch weet u waar hij deze had afgehaald (CGVS 2, p. 12). Bovendien kon u niet vertellen wat uw man allemaal moest doen om deze kaart te verkrijgen (CGVS 2, p. 13).

Gevraagd naar de overheidsdiensten waarmee Afghanen in Iran problemen kunnen kennen, stelde u dit te zijn vergeten (CGVS 2, p. 13). Wanneer in het algemeen gevraagd werd naar overheidsdiensten in Iran zoals de politie, moest u het antwoord weerom schuldig blijven (CGVS 2, p. 13). Gevraagd of u Sepah-e Pasdaran en Bassidj kende, bevestigde u dit doch u kon helemaal niets vertellen over deze twee diensten (CGVS 2, p. 13 & 14).

Gevraagd naar uw woonplaats in Iran antwoordde u dat u in de stad Shiraz woonde op het kruispunt Sharifabad (CGVS 1, p. 4 ; CGVS 2, p. 14). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u niet te weten of de plaats waar u woonde in Shiraz een straatnaam had (CGVS 1, p. 4). Op het tweede gehoor op het CGVS stelde u dan weer dat er wel een straat was, maar dat u de naam hiervan niet weet (CGVS 2, p. 14). Het is onwaarschijnlijk dat u die 17 jaar in Shiraz zou hebben gewoond, niet weet in welke straat u er woonde. In welke buurten van Shiraz er veel Afghanen wonen wist u evenmin te zeggen (CGVS 2, p. 14). Ook beweerde u dat uw kinderen I.(...) en Z.(...) in Iran naar school zijn gegaan doch u kende de naam van hun school niet (CGVS 2, p. 8).

Gevraagd naar concrete prijzen van voedingsmiddelen in Iran, antwoordde u zeer vaag en ontwijkend en kwam u niet verder dan te stellen dat 1 kilo rijst goedkoop was, dat 1 kilo fruit 5 toeman kostte en dat men met 5 toeman rijst en groenten en verschillende dingen kon kopen (CGVS 1, p. 11).

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment waarop voor de eerste keer naar Iran zou zijn vertrokken.

Zo stelde u dat u vertrok rond de periode dat de taliban aan de macht kwam en dat er toen oorlogen waren met de taliban (CGVS 1, p. 3). Aangezien de taliban sinds het midden van de jaren 1990 aan de macht kwam (zie administratief dossier) en aangezien u verklaart 65 jaar te zijn (CGVS 1, p. 3), brengt dit met zich mee dat u rond de 45 jaar zou moeten geweest zijn op het moment van uw vertrek. Gevraagd naar uw leeftijd bij uw eerste vertrek uit Afghanistan stelde u echter dat u gedurende 30 jaar in Afghanistan leefde maar dat u niet exact uw leeftijd wist noch welk het jaar het was (CGVS 2, p. 4). Na confrontatie herhaalde u dat u denkt dat u toen 30 jaar was (CGVS 2, p. 4). (...)

Gevraagd naar de leeftijd van uw kinderen op het moment dat jullie Afghanistan voor de eerste keer verlieten, moest u het antwoord weerom schuldig bleven (CGVS 1, p. 4). U verklaarde dat u dit bent vergeten sinds u naar het CGVS kwam en dat u dingen die u leert, vergeet (CGVS 1, p. 4). Echter, het verlaten van uw land van herkomst samen met uw gezin betreft een uiterst ingrijpende gebeurtenis waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat u bij benadering kunt vertellen hoe oud u en uw kinderen op dat moment waren. U legde weliswaar een medische journal voor waarin wordt vermeld dat u sinds 9 maanden veel vergeet doch deze vaststelling is gebaseerd op uw eigen verklaringen en die van uw zoon I.(...). Ook vermeldt dit medisch journal dat u verschillende neurologische onderzoeken heeft ondergaan waarvan de resultaten normaal zijn. De kopie van een rapport van een Belgische psycholoog stelt dat u veel dagelijkse dingen vergeet, zoals medicatie. Ook hiervan is de psycholoog afhankelijk van uw eigen verklaringen.

Dat u voor uw komst naar België gedurende zeven jaar in Turkije verbleef hebt u evenmin aannemelijk kunnen maken. Uw kennis van uw directe leefomgeving is immers te beperkt.

U stelde dat u in Istanbul in de wijk Zeytinburnu verbleef (CGVS 1, p. 6 ; CGVS 2, p. 10) maar kende het volledige adres niet (CGVS 2, p. 10). Toen er expliciet gevraagd werd naar de straat waar u woonde, stelde u het nummer te zijn vergeten en verklaarde u dat er een Taj Cami moskee is en dat de straat Bulvar wordt genoemd (CGVS 2, p. 10), hetgeen louter boulevard betekent. Geconfronteerd met de vaststelling dat er 58 "bulvars" in Zeytinburnu zijn (zie administratief dossier), antwoordde u dat dit misschien zo is (CGVS 2, p. 10). Wanneer vervolgens gevraagd werd aan welke boulevard u woonde,

moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of u vlak aan de boulevard of in een straat nabij woonde, stelt u dat u een beetje ver van de boulevard woonde (CGVS 2, p. 10). Toen er daarna nogmaals gevraagd werd in welke straat u leefde, bleek u plots wel de straatnaam te kennen en antwoordde u dat het de "Taj Cami" straat was (CGVS 2, p. 10). Gevraagd naar de straten die aan de Taj Cami straat grenzen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 10). In welk kwartier van Zeytinburnu u leefde - Zeytinburnu telt 13 kwartieren (zie administratief dossier) -, wist u evenmin (CGVS 2, p. 10 & 11). Tevens kende u geen enkele school in Zeytinburnu bij naam (CGVS 2, p. 11). Gevraagd om uw huis in Zeytinburnu te situeren kwam u niet verder dan te stellen "Zeytinburnu is groot, ik denk dat het in het midden is." Ook wist u niet welke wijken er rond de wijk Zeytinburnu liggen (CGVS 1, p. 6 ; CGVS 2, p. 11). Geconfronteerd met uw gebrekkige kennis over de wijk waar u gedurende zeven jaar zou gewoond hebben, antwoordde u dat u ongeletterd bent en niet naar andere plaatsen ging (CGVS 2, p. 11). Dit is echter niet afdoende als uitleg. Immers, na een verblijf van 7 jaar kan zelfs van een ongeschoolde vrouw verwacht worden dat ze zich binnen haar eigen wijk kan oriënteren en haar eigen adres en enige nabijgelegen straten kent. Hiervoor is geen doorgedreven scholing nodig. Nadat u nogmaals geconfronteerd werd met het feit dat u niet eens uw eigen kwartier kende, beweerde u dat de straat waar u woonde de Taj Cami bulvar was (CGVS 2, p. 11). Voordien stelt u echter dat u in de Taj Cami straat woonde (CGVS 2, p. 10). Aangezien in Turkije bij plaatsnamen duidelijk het verschil wordt gemaakt tussen "boulevard" (...) en "straat" (...) (zie administratief dossier), is het onaannemelijk dat u, die 7 jaar in Turkije zou hebben gewoond, deze 2 benamingen door elkaar haalt.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw familiale situatie.

Zo legde u inconsistente verklaringen af over de houding van uw echtgenoot ten opzicht van u. Aanvankelijk verklaarde u dat uw echtgenoot u regelmatig mishandelde, met name wanneer er geen geld was, en dat hij verschillende keren uw hand heeft gebroken (CGVS 1, p. 8). Ook verklaarde u te zijn geslagen door uw echtgenoot wanneer u hem vroeg wie er met uw dochter wilde trouwen (CGVS 1, p. 15). Later wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u slechts 1 à 2 keer door uw echtgenoot werd geslagen toen u nog jong was en dat hij slechts 1 keer uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 19). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen antwoordde u dat hij u een paar keer geslagen had en slechts 1 keer uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 19). Verder zou uw echtgenoot u in Afghanistan niet toegelaten hebben om naar buiten te gaan (CGVS 1, p. 4). Het is dan ook bevreemdend dat uw echtgenoot u in Iran wel toeliet om te spreken met een buurman over uw problemen en u zelfs de toestemming gaf om zonder hem naar Turkije te verhuizen (CGVS 1, p. 18 & 19). Hiermee geconfronteerd stelt u dat die buurman geen vreemde was en ook een verslaafde was die bij uw man kwam zitten, dat het in Iran vrij was in vergelijking met Afghanistan en dat het leven van uw zoon in gevaar was in Iran (CGVS 1, p. 19).

Ook is het onaannemelijk dat u niet weet wat het beroep van uw man in Afghanistan was. Zo stelt u dat u niet weet of hij al dan niet landbouwer was (CGVS 1, p. 8). Uw verklaring als zou u dit niet hebben durven vragen omdat u schrik van hem had nadat hij verschillende keren uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 8), houdt geen steek. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u het beroep van uw echtgenoot kent.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u niet weten in welk Europees land uw dochter reeds meer dan 7 jaar verblijft (CGVS 1, p. 9 ; CGVS 2, p. 16). Het is onwaarschijnlijk dat u, die nog steeds contact heeft met uw dochter, haar nooit zou hebben gevraagd waar in Europa ze zich bevindt (CGVS 1, p. 9 ; CGVS 2, p. 16).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat er een facebookaccount is gevonden op naam van M.(...)G.(...) (zie administratief dossier). Dit is de naam van uw stiefzoon die u uit het oog zou zijn verloren toen u in Turkije op de boot stapte (CGVS 1, p. 7). Toen u een foto van de facebookaccount van M.(...)G.(...) werd getoond, meende u dat het misschien een foto van uw stiefzoon H.(...)was (CGVS 2, p. 16).

Tevens is het onwaarschijnlijk dat u, die de 2 kinderen van uw enige zus heeft opgevoed, niet weet op welke manier uw zus is overleden (CGVS 1, p. 7). Ook is het helemaal niet aannemelijk als zou u helemaal niet weten wat er met de echtgenoot van uw zus is gebeurd, naar waar hij zou zijn gegaan, of wat zijn familienaam is (CGVS 1, p. 7 ; CGVS 2, p. 16).

Ook moet worden opgemerkt dat u in uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft laten optekenen dat uw beide ouders in Moskou zijn geboren (verklaring DVZ, punt 13A). Op het CGVS meent u dan weer dat uw ouders in Baghlan in Afghanistan zijn geboren (CGVS 2, p. 15). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent op de DVZ stelt u dat uw vader u vertelde dat zijn vader – uw grootvader – afkomstig was van Moskou (CGVS 2, p. 15). Deze verklaring is niet afdoende aangezien op de DVZ enkel gevraagd wordt naar de geboorteplaats van uw ouders en niet die van uw grootouders. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat ze het misschien niet begrepen en dat u niet weet of ze in Moskou of in Afghanistan zijn geboren (CGVS 2, p. 15).

Omwille van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaatsen voor uw asielaanvraag in België, uw profiel en familiale situatie. Deze elementen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen, identiteit en familie situatie kan niet genoeg benadrukt worden. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op haar reële situatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over haar eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat zij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of zij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Door geen zicht te bieden op uw identiteitsgegevens en familiale situatie maakt u het de asielinstanties ook onmogelijk om zicht te krijgen op uw werkelijk profiel en het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk zodat evenmin kan worden nagegaan of u op basis van uw profiel nood hebt aan bescherming. Hoewel kan aangenomen worden dat u van oorsprong Afghaanse bent, kan gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen echter geen geloof worden gehecht aan uw beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen en uw familiale situatie. Op basis van uw verklaringen is het onmogelijk om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw huidige nationaliteit(en), uw reële familiale situatie en het bestaan van een netwerk waar u op kan terugvallen in of buiten Afghanistan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 14 september 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS 2, p. 3). U werd tijdens dit gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u

gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Na confrontatie bleef u vasthouden aan uw verklaringen (CGVS 2, p. 3 & 17).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissingen geenszins wijzigen. De kopie van een toestemming om een aangepast dieet te volgen toont enkel aan dat u een cholesterolverlagend dieet volgt. De kopie van de tijdelijke verblijfskaart van uw zoon I.(...)G.(...)toont louter aan dat hij in België een tijdelijke verblijfsvergunning heeft. In de kopie van een attest van een Belgische arts dd. 16.09.2015 wordt vermeld dat uw zoon N.(...)een mentale achterstand opliep door een motorongeval waarbij zijn vader reed toen hij 3 jaar oud was. De arts is voor het bepalen van deze oorzaak van de mentale achterstand van uw zoon afhankelijk van uw verklaringen en die van uw familieleden. Bovendien wordt niet vermeld hoe ernstig zijn mentale achterstand is. Tot slot bevat dit attest geen informatie die de ongeloofwaardigheid aangaande uw herkomst, profiel en familiale situatie kan herstellen.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoekster wijst erop dat zij geheugenproblemen heeft, hetgeen werd vastgesteld door haar huisarts en haar psycholoog in België. Volgens verzoekster verklaart dit perfect waarom zij sommige evidente dingen niet weet en zij zich tijdens het eerste verhoor wel dingen kan herinneren en tijdens het tweede verhoor niet meer en omgekeerd.

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster het medisch journaal en het attest van psycholoog Jan Jansen dat zij reeds neerlegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Desbetreffend werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt: *“U legde weliswaar een medische journaal voor waarin wordt vermeld dat u sinds 9 maanden veel vergeet doch deze vaststelling is gebaseerd op uw eigen verklaringen en die van uw zoon I.(...). Ook vermeldt dit medisch journaal dat u verschillende neurologische onderzoeken heeft ondergaan waarvan de resultaten normaal zijn. De kopie van een rapport van een Belgische psycholoog stelt dat u veel dagelijkse dingen vergeet, zoals medicatie. Ook hiervan is de psycholoog afhankelijk van uw eigen verklaringen.”.*

Uit het verslag van de psycholoog blijkt overigens geenszins dat verzoekster niet in staat is/was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Het attest is hoofdzakelijk gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen, waarbij zij zelf aangaf dat zij veel dagelijkse dingen vergeet waaronder bijvoorbeeld medicatie. Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid dat verzoekster niet in staat is om een coherent beeld te scheppen van de plaatsen waar zij de afgelopen jaren verbleven is. Hetzelfde geldt voor de aanvulling van dit verslag van 13 januari 2016, dat verzoekster bij haar aanvullende nota voegde die zij ter terechtzitting neerlegde. Evenmin blijkt hieruit dat verzoekster niet in staat is/was om coherente verklaringen af te leggen. Ook moet worden opgemerkt dat dergelijke verslagen geen zuivere

medische attesten zijn, gezien ze niet door een psychiater maar door een psycholoog, die vooralsnog geen arts is, werden opgesteld. Het neergelegde verslag is dan ook niet bij machte om afbreuk te doen aan het voorgaande. Voorts stelt het attest van dr. Mommaerts, dat verzoekster aan haar verzoekschrift voegt, dat zij aan een posttraumatische stressstoornis en aan een angststoornis zou lijden echter zonder enige informatie waaruit kan worden afgeleid welke gebeurtenissen of omstandigheden aan de basis van deze diagnose zouden liggen.

Verzoekster voegde bij de aanvullende nota die zij ter terechtzitting neerlegde opnieuw het voormelde medisch journaal, met hierbij een aanvulling met de recentste klachten en interventies en een document wat zich voordoet als zijnde de resultaten van een bloedonderzoek. Opnieuw moet worden opgemerkt dat dit journaal gebaseerd is op verzoeksters eigen verklaringen en deze van haar zoon. De Raad ziet niet in op welke wijze de resultaten van een bloedonderzoek een verklaring kunnen bieden voor verzoeksters verklaringen tijdens de gehoren. Uit deze documenten blijkt geenszins dat verzoekster niet bij machte was om tijdens de gehoren een coherent relaas te brengen.

Uit geen van de door verzoekster bijgebrachte attesten en verslagen blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Het medisch attest aangaande haar zoon N.G, dat eveneens aan het verzoekschrift wordt gevoegd heeft geen betrekking op verzoeksters persoonlijke medische toestand en kan dan ook geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

Verzoekster stelt voorts dat zij onder dwang leefde van haar echtgenoot die alles regelde en haar verbood om buiten te komen, naar de radio te luisteren of tv te kijken, waardoor zij van zeer veel zaken niet op de hoogte is. Zij stelt dat zij niet enkel moest thuis blijven om te werken en voor de kinderen te zorgen. Het is in dergelijke omstandigheden volgens verzoekster dan ook niet verwonderlijk dat zij niet weet hoe haar man een verblijfskaart haalde in Iran of wat de concrete prijzen van voedingsmiddelen zijn.

Verzoekster gaat hiermee voorbij aan de vaststellingen van de bestreden beslissing met betrekking tot haar verklaringen omtrent haar familiale situatie. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende vaststellen:

“Tot slot dient er op gewezen te worden dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw familiale situatie.

Zo legde u inconsistente verklaringen af over de houding van uw echtgenoot ten opzicht van u. Aanvankelijk verklaarde u dat uw echtgenoot u regelmatig mishandelde, met name wanneer er geen geld was, en dat hij verschillende keren uw hand heeft gebroken (CGVS 1, p. 8). Ook verklaarde u te zijn geslagen door uw echtgenoot wanneer u hem vroeg wie er met uw dochter wilde trouwen (CGVS 1, p. 15). Later wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u slechts 1 à 2 keer door uw echtgenoot werd geslagen toen u nog jong was en dat hij slechts 1 keer uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 19). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen antwoordde u dat hij u een paar keer geslagen had en slechts 1 keer uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 19). Verder zou uw echtgenoot u in Afghanistan niet toegelaten hebben om naar buiten te gaan (CGVS 1, p. 4). Het is dan ook bevreemdend dat uw echtgenoot u in Iran wel toeliet om te spreken met een buurman over uw problemen en u zelfs de toestemming gaf om zonder hem naar Turkije te verhuizen (CGVS 1, p. 18 & 19). Hiermee geconfronteerd stelt u dat die buurman geen vreemde was en ook een verslaafde was die bij uw man kwam zitten, dat het in Iran vrij was in vergelijking met Afghanistan en dat het leven van uw zoon in gevaar was in Iran (CGVS 1, p. 19).

Ook is het onaannemelijk dat u niet weet wat het beroep van uw man in Afghanistan was. Zo stelt u dat u niet weet of hij al dan niet landbouwer was (CGVS 1, p. 8). Uw verklaring als zou u dit niet hebben durven vragen omdat u schrik van hem had nadat hij verschillende keren uw hand had gebroken (CGVS 1, p. 8), houdt geen steek. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u het beroep van uw echtgenoot kent.”

Ook kan het door verzoekster voorgehouden geïsoleerd bestaan haar fundamentele onwetendheid en tegenstrijdige verklaringen geenszins verschonen. Het voorgehouden geïsoleerd bestaan kan niet verhinderen dat verzoekster kennis heeft van een aantal elementaire aspecten van haar leven, zoals haar verblijfplaatsen in Afghanistan, Iran en Turkije, van de jaartelling in Afghanistan, de situatie in Afghanistan doorheen de jaren, en het moment waarop zij voor het eerst naar Iran is vertrokken. Het is overigens niet aannemelijk dat verzoeksters zoon en echtgenoot haar op de hoogte hebben gesteld van

de vroegere machtshebbers uit Afghanistan, zoals blijkt uit verzoeksters verklaringen, maar haar niets zouden hebben verteld over de dorpen en regio's waarin zij zouden verbleven hebben.

Voorts moet worden opgemerkt dat zij zelf aangaf dat het leven in Iran vrij was in vergelijking met dat van Afghanistan ter verschoning van het gegeven dat haar echtgenoot haar klaarblijkelijk toeliet om met een buurman te spreken over haar problemen en haar zelfs toeliet om alleen naar Turkije te verhuizen. Het argument dat het niet verwonderlijk is dat zij niet weet hoe haar man een verblijfskaart haalde in Iran of wat de concrete prijzen van voedingsmiddelen zijn in Iran, onder de verwijzing naar haar geïsoleerd bestaan en dat haar man alles regelde en zij niets mocht dan thuis werken en voor de kinderen zorgen, is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekster aangeeft dat zij ongeletterd is waardoor haar kennis beperkt is, wordt opgemerkt dat zelfs van een analfabeet redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. De gestelde vragen hebben dan ook geenszins betrekking op details of schoolse kennis, maar betreffen eenvoudige vragen over verzoeksters dagelijkse leefwereld.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde verblijf kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar recente afkomst en verblijf niet aannemelijk kon maken gelet op haar beperkte kennis. Verzoekster maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoeksters (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde EASO rapport doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF